

Luxembourg, 3. august 2016

PRESSEMELDING 08/2016

Dom i forente saker E-26/15 og E-27/15 *Straffesak mot B og B mot Finanzmarktaufsicht*

EØS-VERTSSTATERS ANVENDELSE AV SIN NASJONALE LOVGIVNING OM HVITVASKING OG FINANSIERING AV TERRORISME PÅ DEM SOM UTØVER VIRKSOMHET PÅ TERRITORIET ETTER TJENESTEFRIHETEN

EFTA-domstolen ga i dag en rådgivende uttalelse med svar på spørsmål fra anke-domstolen (*Fürstliches Obergericht*) («den anmodende domstol») og finanstilsynets klagenemnd (*Beschwerdekommision der Finanzmarktaufsicht*) («klagenemnda») i saker som verserer for disse organer i Liechtenstein om tolkningen av europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/60/EF av 26. oktober 2005 om tiltak for å hindre at det finansielle system brukes til hvitvasking av penger og finansiering av terrorisme («direktivet»).

B («tiltalte») er en østerriksk statsborger bosatt i Storbritannia. Han opptrer som leder for tre selskaper, hvorav A Ltd og B Ltd er registrert i Storbritannia, mens CA Inc. er registrert på De britiske Jomfruøyer. På vegne av tredjepersoner opptrer tiltalte mot vederlag som den eneste leder i tilknytning til selskapene. Tiltalte utførte enkelte administrative oppgaver på vegne av disse tre selskaper i Liechtenstein.

I sak E-26/15 må den anmodende domstol etter anke fra tiltalte overprøve en dom avsagt 13. juli 2015 av førsteinstansdomstolen (*Fürstliches Landgericht*). I dommen ble tiltalte funnet skyldig etter artikkel 30 nr. 1 bokstav a etter lov 11. desember 2008 om profesjonell selskapsgjennomgang for å hindre hvitvasking, organisert kriminalitet og finansiering av terrorisme (*Sorgfaltspflichtgesetz, LR 952.1*) («SPG») og idømt en betinget bot. Førsteinstansdomstolen fant at tiltalte forsettlig hadde unnlatt å fastslå og kontrollere medkontrahentens identitet og å gjenta slik fastlegging og kontroll i Liechtenstein, særlig i tilknytning til de tre selskaper.

I sak E-27/15 har tiltalte inngitt en klage til klagenemnda over finanstilsynets (*Finanzmarktaufsicht*) kjennelse 31. juli 2015. Ifølge den påklagde kjennelse ble tiltalte funnet skyldig i en administrativ forseelse etter SPG artikkel 31 nr. 1 bokstav e og ilagt en bot. Ifølge kjennelsen hadde tiltalte, til tross for at han var pliktig til å treffe tiltak om selskapsgjennomgang i tilknytning til forretningsforbindelsene med de tre selskaper, i tre ulike tilfelle fra 1. februar 2013 til i alle fall 14. februar 2014 unnlatt å fremlegge en profil av forretningsforbindelsene som påkrevd etter SPG artikkel 8.

Ved besvarelsen av om den nasjonale lovgivning i en EØS-vertsstat kan anvendes på en slik måte overfor tjenesteytere som i tiltaltes tilfelle, fant EFTA-domstolen at direktivet må tolkes slik at det ikke forbyr en EØS-vertsstat å gjøre sin nasjonale lovgivning om selskapsgjennomgang gjeldende overfor ytere av tjenester til forvaltningsselskaper og andre selskaper, som utøver virksomhet i territoriet i medhold av tjenestefriheten. I den grad slik lovgivning fører til vanskeligheter og merkostnader for virksomhet som utøves etter reglene om tjenestefriheten og er egnet til å komme i tillegg til kontroller som allerede er gjennomført i EØS-hjemstaten til yteren av tjenester til forvaltningsselskaper og andre selskaper, og dermed

til å motvirke at sistnevnte utøver slik virksomhet, utgjør det imidlertid en restriksjon på friheten til å tilby tjenester. EØS-avtalen artikkel 36 må tolkes slik at den ikke forbyr slik lovgivning forutsatt at lovgivningen anvendes på en ikke-diskriminerende måte, er rettferdiggjort av målet om å hindre hvitvasking og finansiering av terrorisme, er egnet til å sikre oppnåelsen av målet og ikke går lengre enn nødvendig for å oppnå det. Særlig er det grunn til å fremheve at for at nasjonale tilsynstiltak i EØS-vertsstaten skal være forholdsmessige, kan det ikke være noen generell formodning om bedrageri, som kunne føre til fullstendige og systematiske kontroller av alle som er etablert i andre EØS-stater og som midlertidig yter tjenester i EØS-vertsstaten. Når EØS-vertsstaten etterspør informasjon, som for eksempel dokumenter, som befinner seg i EØS-staten hvor tjenesteyteren er etablert, må EØS-vertsstaten videre gi tjenesteyteren en rimelig frist for å gi slik informasjon, typisk ved å gi kopier av dokumentene. I denne sammenheng vil en passende lengde for varselet bero på omfanget av dokumenter etterspørselen gjelder og hvilket medium de er lagret på.

EFTA-domstolen la til at disse vurderinger ikke blir annerledes hvor selskapet som mottar administrative tjenester ikke er inkorporert i en EØS-stat.

Avgjørelsen er tilgjengelig i fulltekst på Internett, se www.eftacourt.int.

Pressemeldingen er et uoffisielt dokument, og er ikke bindende for EFTA-domstolen.